

ψυχή της κυπαρίσσου ἐκεῖ κοντά της. Ναί ἡ ψυχή τῆς κυπαρίσσου πάντα ἀγρυπνεῖ.

Διατί ἀγρυπνεῖ; μήπως 'στῆς ρίζες τῆς ὑπάρχει τάφος καί τὸν φρουρεῖ;— Ἀλλὰ μήπως μέσα 'στοὺς τάφους μόνον ὑπάρχουν νεκροί;

Πόσα σπιτάκια ποὺ ἔχουν ἴσως καὶ ρόδιον χρῶμα, καὶ ἀνοίγουν πλατειά, καὶ σὰν μὲ χαρά, τὰ παράθυρά των νὰ δεχθοῦν τοῦ ἡλίου τὰ χρυσὰ φιλιὰ, δὲν εἶναι τάφοι σκοτεινοὶ γιὰ μερικές ψυχές!...

Ίσως ἤθελε ἡ λευκὴ σκιά νὰ ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ ἥρεμα ἥρεμα χωρὶς καμμία σκέψη, καὶ νὰ ἔχη γιὰ νανοῦρισμα τὴ λεπτὴ μελωδία τῆς σιωπῆς τῆς νύκτας!...

Νὰ κοιμηθῇ! ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Περιμένει...

Καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμβισμένο 'στὴν παλάμη, καὶ γυρισμένο ὀλίγο πρὸς τὰ ἐπάνω, ὥστε νὰ βλέπῃ ἐναλλάξ οὐρανὸ καὶ γῆ, ἐντείνει τὴν ἀκοή καὶ τόσο μεγάλη εἶναι ἡ προσοχή της, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι οἱ πόροι ὅλοι τοῦ σώματός της διεστάλησαν ὑπερβολικά, διὰ νὰ δεχθοῦν ἤχους...

Ἐχτε σταθεὶ κοντά σὲ ἑγγόρδο ὄργανο, ποῦ

εἶναι ἀκουμβισμένο ἀκίνητο σὲ μίαν ἄκρη τῆς ὀρχήστρας;— Ἄν πλησιάσετε θ' ἀκούσετε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν καρδιά του λεπτοὶ ἤχοι, σὰν μία ἀντανάκλασις ἐλαφρὰ τῆς μελωδίας τῶν ἄλλων. Ἄν τὸ ἐγγίσετε θὰ αἰσθανθῇτε τὰς παλμικάς των κινήσεις.

Εὐαίσθητον ὄργανο κι' αὐτὴ, ἐκεῖ σὲ μίαν ἄκρη τῆς ὀρχήστρας τῆς φύσεως, αἰσθάνεται ὅλας τὰς δονήσεις, καὶ δέχεται ὅλους τοὺς ἤχους, ποῦ χύνει τώρα μέσα 'στὴ γαλήνη ἡ νυκτερινὴ συμφωνία.

Ὅλο δέχεται ἤχους μέσα της πάντα κάτι τραγουδεῖ. Τραγουδεῖ καὶ ὅταν λυπῆται καὶ ὅταν χαίρει. Τραγουδεῖ καὶ ὅταν γελᾷ καὶ ὅταν πονεῖ. Τραγουδεῖ καὶ ὅταν ἐλπίζει καὶ ὅταν κλαίει. Πάντοτε, πάντα μέσα της κάτι τραγουδεῖ.

Δὲν θὰ ἐγγίσῃ τῆς εὐαίσθητες χορδές της ποτὲ δοξαρί εὐγυνικό, νὰ δώσῃ ἐξοδὸ 'ς τῆς μελωδίας ποῦ πλημμυροῦν μέσ' 'ς τὴν ψυχή της: Ἐτσι θὰ μένῃ πάντοτε βουβή;

Ἐξακολουθεῖ ν' ἀπολαμβάνῃ, ὅταν ἐξαφνὰ τὴν διακόπτει κρότος ξηρός.

Ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίγει... Ἐρχονται...

Ἡ λευκὴ σκιά χάνεται ἀπὸ τὸ παράθυρο.

ΧΩΡΙΚΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

